Все почалося з реклами.

Читаю якось у газеті: "...якщо ви захоплюєтесь театральним мистецтвом, пробуєте свої сили на самодіяльній сцені, то вам часто бувають потрібні накладні вуса, бороди, брови чи бакенбарди".

"Ти диви-и,— думаю,— реклама все знає.: чим я захоплююсь, і чого мені треба, і чого в мене немає..."

Щоправда, брови мені не потрібні, свої маю. Бакенбарди — теж, а от вуса... Через два тижні я виступаю на нашій заводській сцені в ролі старого робітника. Вуса ось так потрібні. Пробували самі робити — не те... А тут така реклама!

Мчу в Будинок побуту.

— Так і так,— кажу,— потрібні вуса. Найсправжнісінькі!

— Будуть вам вуса і найсправжнісінькі,— мило посміхнулася гарненька дівчина і зареєструвала моє замовлення.— Зайдіть, будь ласка, в п'яту кімнату.

Заходжу. Майстер в білому халаті без зайвих слів посадив мене в крісло і заходився вертіти мою голову то в один бік, то в другий... Відходив на крок, розглядав моє обличчя, нарешті підійшовши впритул, помацав у мене під носом (я навіть чхнув) і сказав:

— Ясно. Вам ідуть вуса номер три.

— Гаразд,— кажу,— вам видніше. Хай будуть і номер три. Тільки мені щоб через два тижні... У мене — прем'єра...

— Через два тижні не будуть,— розвів майстер руками.— В нас немає зараз матеріалу. А тому виготовляємо вуса лише із матеріалу замовника.

— Як це — із матеріалу замовника? — не второпав я.— У мене немає нічого підходящого. Хіба що із старого батькового кожуха вовни настригти...

— Навіщо кожух стригти? — майстер знову помацав у мене під носом, і я вдруге чхнув.— Будьте здорові... Ось де у вас матеріал. Два-три тижні не поголіться, і буде вам натуральний матеріал. Тоді й приходьте па примірку.

Так я і зробив.

Приходжу через два тижні "з власним матеріалом".

Під носом, звичайно.

Посадив мене майстер у крісло, оглянув мої вуса, для чогось посмикав їх і, зрештою, вигукнув:

— Чудово! Це якраз те, що й треба. Можете сміливо виступати на сцені. Ніхто й не подумає, що бутафорські. За справжні сприймуть.

— Так це і є справжні вуса.

— Тоді чого ж ви хвилюєтесь? — майстер виписав квитанцію.— Ідіть у касу і платіть згідно з таксою.

— За що? — був я збитий з пантелику.

— За вуса! — бадьоро вигукнув майстер.— Та ви не хвилюйтеся, з власного матеріалу вуса будуть дешевше коштувати.

Заплатив я в касу за "вуса помер три із матеріалу замовника", а мила дівчина, котра колись приймала у мене замовлення, тільки руками сплеснула:

— Як вам ідуть вуса!

— Дякую...

— Наче справжні!

— Так вони і є справжні,— кажу їй.

— От бачите, як ми добре обслуговуємо клієнті",— заторохтіла дівчина.— Ось вам Книга скарг і пропозицій. Напишіть, будь ласка, подяку. За вуса.

І вона подарувала мені таку чарівну посмішку, що відмовити я просто не міг. Не вистачило сили. Зітхнувши, я написав таке:

"Дякую чуйним працівникам Будинку побуту за те, що допомогли мені виростити під моїм носом вуса № 3".

— Спасибі,— мила дівчина провела мене аж до порога.— Коли що треба... Бороду там, чи що... Одне слово, не соромтеся, заходьте. Ми завжди охоче вам допоможемо.